

BENETIA

Ιστορία

Η Βενετία έχει ονομαστεί με μια σειρά διαφορετικών τίτλων και είναι γνωστή και ως “Γαληνότατη”, “Πόλη του Νερού”, “Πόλη των Μασκών”, “Πόλη των Γεφυρών”, “Βασίλισσα της Αδριατικής”, “Πόλη των Καναλιών” και “Επιπλέουσα Πόλη”. Το όνομά της πιστεύεται ότι προέρχεται από τον αρχαίο λαό των Βενετών, ο οποίος έζησε στην περιοχή τον 10ο αιώνα π. Χ.

Η Βενετία πιστεύεται ότι ξεκίνησε ως καταυλισμός προσφύγων κατά την Βυζαντινή εποχή. Έποικοι ταξίδεψαν στην περιοχή, η οποία ήταν μία ελώδη λιμνοθάλασσα, και δημιούργησαν μικρές αποικίες διάσπαρτες γύρω από την ακτογραμμή.

Με την πάροδο του χρόνου, οι αποικίες άρχισαν να συμπλέκονται, μέχρι που σχημάτισαν τελικά μια μεγαλύτερη πόλη με μερικά αξιοσημείωτα παρακλάδια. Η πόλη στηρίχθηκε σε

μεγάλο βαθμό στη θάλασσα για την επιβίωσή της, όχι μόνο για την τροφή που παρείχε, αλλά και για τους εμπορικούς δρόμους που άνοιξαν με την υπόλοιπη Ευρώπη.

Η πόλη έγινε γνωστή για τα μεταξωτά και άλλα ειδικά χειροποίητα προϊόντα, και εξελίχθηκε σε μια ακμάζουσα κοινότητα. Η Βενετία ήταν η πόλη με την μεγαλύτερη ευημερία σε όλη την Ευρώπη κατά τον 14ο αιώνα, πάνω από 3.000 πλοία χρησιμοποιούσαν τα λιμάνια της εκείνη την εποχή. Τότε χτίστηκαν τα μεγαλύτερα παλάτια και άνθισε ο καλλιτεχνικός κόσμος.

Για πολλά χρόνια, η Βενετία είχε δικούς της νόμους, εκπαίδευε τον στρατό της και πολεμούσε σε ναυμαχίες σε όλα τα μέτωπα, αλλά η θάλασσα που ήταν αρχικά ο κύριος λόγος άνθισης της έγινε εχθρός της καθώς η Βενετία απέτυχε στο να εξελιχθεί με τον ρυθμό των αντιπάλων της και γρήγορα κατακτήθηκε από αυτούς με αποτέλεσμα να ενσωματωθεί στην Ιταλία.

Σε άλλους τομείς, η Βενετία άνθισε, σε σημείο, που συναγωνιζόταν το Παρίσι από άποψη πλούτου, αρχιτεκτονικής, πολυτέλειας, γεύσεων, εμπορίου, διακόσμησης, στυλ και σχεδιασμού.

Τα μοναδικά βενετσιάνικα κτίρια κατασκευάστηκαν πάνω σε ξύλινους πασσάλους που διατηρούν το κάθε κτίριο πάνω από το νερό. Το ξύλο δεν σαπίζει κάτω από το νερό και χάρη στη ροή των ορυκτών στα ρεύματα νερού, η μαλακή λάσπη μετατρέπεται σε πετρώδη ουσία, η οποία αντέχει στο χρόνο και διατηρεί τον υποστηρικτικό ρόλο των κτιρίων.

Ωστόσο, κατά τη διάρκεια του 20ου αιώνα, φρεάτια βυθίστηκαν μέσα στη λιμνοθάλασσα, ώστε να διοχετευθεί νερό στην τοπική βιομηχανία και η Βενετία άρχισε να βυθίζεται. Τα φρεάτια απαγορεύτηκαν τη δεκαετία του 1960, αλλά η πόλη εξακολουθεί να είναι ευάλωτη στις πλημμύρες.

Εκκλησία του Αγίου Μάρκου

Η **Καθεδρική Πατριαρχική Βασιλική του Αγίου Μάρκου**, ευρύτερα γνωστή ως **Βασιλική του Αγίου Μάρκου** είναι ο καθεδρικός ναός της Ρωμαιοκαθολικής Αρχιεπισκοπής της Βενετίας, στην βόρεια Ιταλία. Είναι η πιο διάσημη από τις εκκλησίες της πόλης και ένα από τα πιο γνωστά δείγματα ιταλοβυζαντινής αρχιτεκτονικής. Εκεί φυλάσσεται από τον 9ο αιώνα μέχρι και σήμερα το λείψανο του Ευαγγελιστή Μάρκου. Βρίσκεται στο ανατολικό άκρο της ομώνυμης πλατείας, δίπλα στο Παλάτι των Δόγηδων, με το οποίο συνδέεται. Αρχικά, ήταν το παρεκκλήσι του Δόγη και έγινε καθεδρικός ναός της πόλης μόλις το 1807, όταν μεταφέρθηκε εκεί η έδρα του Πατριάρχη της Βενετίας, αρχιεπισκόπου της Ρωμαιοκαθολικής Αρχιεπισκοπής της Βενετίας, η οποία προηγουμένως ήταν στον ναό του Αγίου Πέτρου στο Καστέλο.

Για τον πλούσιο σχεδιασμό της, τα χρυσά ψηφιδωτά της και το καθεστώς της ως συμβόλου του βενετσιάνικου πλούτου και εξουσίας, ο ναός είναι γνωστός από τον 11ο αιώνα με το ψευδώνυμο «Χρυσή Εκκλησία».

Ο πύργος του ρολογιού

Ο πύργος του ρολογιού ή αλλιώς <<Torre dell' orologio>> βρίσκεται στην πλατεία του Αγίου Μάρκου στη Βενετία. Είναι ένα πανέμορφο αξιοθέατο που σίγουρα αξίζει να επισκεφτεί κανείς, αν βρεθεί στην πόλη.

Χτίστηκε τα τέλη του 15ου αιώνα. Οι διαφορετικές φάσεις της σελήνης και τα ζώδια που απεικονίζονται στην πρόσοψη του ρολογιού, από σμάλτο και χρυσό, φιλοτεχνήθηκαν με γνώμονα τους θαλασσοπόρους και αρχικά είχε σχεδιαστεί, για να δείχνει στους ναυτικούς τις παλίρροιας και τους

μήνες που ήταν ευνοϊκοί για να σαλπάρουν. Σύμφωνα με τον θρύλο, όταν ολοκληρώθηκε το ρολόι, τύφλωσαν τους εφευρέτες του πολύπλοκου μηχανισμού, για να μην μπορέσει ποτέ να υπάρξει αντίγραφο.

Στο ανώτερο επίπεδο, το φτερωτό λιοντάρι του Αγίου Μάρκου στέκει μπροστά από το μπλε φόντο με τα αστέρια, ενώ κάθε ώρα οι μπρούτζινες μορφές, γνωστές ως Μόρι, χτυπούν την καμπάνα.

Η Γέφυρα των στεναγμών

Η **Γέφυρα των στεναγμών** είναι μια ονομαστή γέφυρα στη Βενετία, μια μικρή γέφυρα σκεπαστή και κλειστή του "Ρίο ντι Παλάτσιο" που συνδέει το "Παλάτσο Ντουκάλε", δουκικό ανάκτορο, με τις φοβερές φυλακές της τότε Ενετίας.

Κτίστηκε τον 16ο αιώνα σύμφωνα με το σχέδιο του αρχιτέκτονα Αντονίνο Κοντίνο ως στεγασμένος διάδρομος με μάλλον μικρές πολεμίστρες αντί παραθύρων. Από αυτό το διάδρομο - γέφυρα οδηγούνταν οι φυλακισμένοι στο θρυλικό δωμάτιο του ανακτόρου «θάλαμο των τριών ιεροεξεταστών του κράτους» όπου και διεξάγονταν «εν κρυπτώ» η δίκη, πριν της οποίας ή ακόμη και κατά τη διάρκειά της φέρονταν ο φυλακισμένος δια μυστικής σκάλας από τη Σαλέτα στο υπόγειο δωμάτιο των βασανιστηρίων στη "Κάμερα ντελ Τορμέντο".

Κατά τη παράδοση, το δράμα της μεταφοράς των φυλακισμένων προς τα μαρτύρια, χωρίς σχεδόν καμία ελπίδα επιστροφής «εν ζωή» μαρτυρούνταν από τους στεναγμούς και τα βογκητά που ακούγονταν από εκείνα τα παράθυρα – πολεμίστρες, εξ ου και το όνομα της γέφυρας αυτής.

Για τη γέφυρα των στεναγμών έχουν γραφτεί πλήθος αφηγήσεων με προεξέχουσα θέση το λαϊκό μυθιστόρημα του Μιχαήλ Ζεβακό, ενώ όλως περιέργως ο διάσημος μουσικοσυνθέτης Όφενμπαχ συνέθεσε το 1861 υπό τον αυτό τίτλο μια ξεκαρδιστική κατά τ' άλλα οπερέτα.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- <https://el.wikipedia.org/wiki>
- <https://trupiakaltsa.wordpress.com>
- <https://el.wikipedia.org/wiki>
- <https://www.takeatour.gr/venetia-2/istoria>